

БОБИ ПЕРС

**УИЛЯМ УЕНТЪН
И ХАОС-СТОПЕРЪТ**

Книгата се издава с финансовата помощ
на НУРЛА.

Боби Перс

УИЛЯМ УЕНТЪН
И ХАОС-СТОПЪРЪТ

Превела от норвежки: Ева Кънева

 MAC

София

Bobbie Peers

KAOSPARALYSATOREN

© Bobby Peers 2019

Published by Agreement with Salomonsson Agency

Боби Перс

УИЛЯМ УЕНТЪН И ХАОС-СТОПЕРЪТ

Превела от норвежки: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Стоян Атанасов, „Kontur Creative“*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

В тунел из лондонските негра, 1880

Ейбрахам Тели стисна здраво гръжката на кирката, тя изпука, а той я заби с все сила в скалата. Лумнаха искри. Откърти се едър камък, падна на земята и се разби. Ейбрахам замахна да нанесе нов удар, но застина посред движението. Сред късовете разтрошен камък беше забелязал нещо блестящо.

Избърса потта от набръчканото си лице и се наведе. Под мъждивата светлина от парафиновата лампа, окачена на свода, парчето лъщеше свръхестествено. Приличаше на метал, но се раздвижи като живо.

– Какво е това? – попита грезгав глас.

Ейбрахам вдигна лъскавия къс и се обърна. Заг него стоеше друг копач.

– Дай да видя – настойчиво поиска мъжът. – Ако си открил нещо ценно, дял се полага на всички.

Мъжът отметна брадичка към другите копачи, до един обърнали се към тях.

Ейбрахам Тели обаче нямаше никакво намерение да позволи да му отмъкнат находката. Без да знае какво точно представлява, чувстваше, че държи нещо важно. Усещаше топлината на метала в ръката си. Този къс беше *негов*. Ничий друг.

Ловко го мушна в джоба си. После сграбчи нахал-

ния копач за гушата и започна да го души. Онзи хрипеше и се съпротивляваше, но без полза. След няколко секунди се строполи мъртъв на земята.

Ейбрахам пак извади блестящия ктс. Не биваше да се разчува на какво съкровище се е натъкнал. Втрещи се в изплашените мъже пред себе си.

Всички тук трябваше да умрат.

ПЪРВА ГЛАВА

В СТОЛОВАТА на Центъра за дезинформация ухаеше апетитно на току-що изпечени гофрети. Уилям просто изгаряше от нетърпение да си хапне.

Но гофретите, изглежда, вълнуваха едничък него. Наоколо цареше суматоха. Точеше се река от хора. В прищдащите човешки талази имаше нещо едва ли не паническо.

Да не би да се бе включила аларма? Накъде се бяха втурнали всички?

– Технологията, разправят, била революционна – каза един мъж на другаря си.

Революционна? Уилям се огледа.

– Игваш ли? – извика Иския.

Изникна изневиделица до него и го задърпа за ръкава.

– Какво става? – попита той.

– Ще представят ново поколение стражоботи. – Иския го теглеше упорито. – Току-що обявиха. Всички отиват да гледат.

Уилям тръгна с нея. Гофретите щяха да почакат. И той беше чувал слуховете, че новоразработените роботи с охранителни функции са повече от изключителни.

Уилям и Иския се вляха в човешкия поток по коридора.

– В изработката им били използвани нанотехнологии. Вярно ли е? – попита една жена пред тях.

– Май да. Комбинират нанотехнологии и изкуствен интелект – отговори друга.

– Чух, че можели да се самопрепрограмират. Звучи плашещо – отбеляза първата и двете се изгубиха в навалищата.

Комбинация между нанотехнологии и изкуствен интелект? И на Уилям това никак не му допадна. Ако наистина беше вярно, значи, новите стражоботи бяха по-човекоподобни от всякога; притежаваха способност да мислят самостоятелно и да вземат индивидуални решения. А подобна перспектива определено криеше опасности.

След няколко минути Уилям и Иския седнаха в залата. Покрай стените стояха строени стражоботи от стария модел. Явно в Института бяха засилили мерките за сигурност. Всички стражоботи държаха пасиватори.

Старите стражоботи приличаха на роботи от стар филм за Космоса. Придвижваха се на колелца и имаха причудливи къси ръце. Извън Института сигурно биха предизвикали силно учудване. Уилям разбираше добре, че е време да ги подменят. Питаше се обаче

дали стражоботите знаят какво предстои. Че ще ги заместят нови. Че вече са технологично остарели. И скоро ще останат без работа. И че в момента охраняват, така да се каже, собственото си погребение.

Уилям се сети за таванското помещение в Института за постчовешки изследвания. За Депото за бракувани роботи, където заточваха всички пенсионирани роботи. Ужасно място. В крайна сметка това не завърши добре. Безработните роботи се разбунтуваха. Институтът беше изравнен със земята, Фриц Гофман изгуби живота си, а всички груги се видяха принудени да се преместят в Центъра за дезинформация в Лондон. И все още бяха тук. „Дали историята ще се повтори?“ – запита се Уилям и се огледа.

В залата жужаха гласове. Вътре сигурно се бяха стекли стотици хора.

– Според теб как изглеждат новите роботи? – прошепна Иския. – Дали поне донякъде напомнят старите?

– Не знам – отвърна шепнешком Уилям. – Всъщност имам чувството, че са изцяло преобразени.

– Колко вълнуващо! – доволно възкликна Иския.

– Не съм толкова сигурен – промърмори Уилям и отново огледа старите стражоботи.

Стискаха здраво пасиваторите си. Уилям потръпна. Неведнъж беше ставал обект на пасивиране и знаеше колко е неприятно.

Множеството наоколо се състоеше от инженери в бели престилки, от изследователи и изобретатели, както и от голям брой сериозни жени и мъже в тъмни костюми.

Внезапно Уилям зърна две познати фигури по-напред

в залата. Бенджамин и дядо Тобиас! Стъписа се. Какво търсеха сред публиката? Обикновено при официална премиера на нови изобретения двамата стояха на сцената.

– Виж! – Той смушка Иския и ги посочи.

– Какво правят тук? – озадачи се и тя. – Няма ли да участват в представянето?

– Не знам – прошепна Уилям. – Агски странна работа.

– Може би ще се качат на сцената, когато събитието започне – предположи Иския.

– Може би.

Това обяснение обаче не уталожил безпокойството на Уилям. Тук прозираше нещо гнило.

Най-сетне затъмниха осветлението и в голямата зала се възцари потискаща тишина.

Издаг кулисите се разнесе тихо бръмчене като от самолетно витло. Бръмченето се усили и Уилям долови движения зад завесата, сякаш някой се опитваше да излезе оттам.

Внезапно на сцената долетя микрофон. Спря и увисна във въздуха, като че ли разглеждаше публиката.

– Хвърчащ микрофон? – прошепна Иския. – Боже, и това доживях да видя.

– Мхм – промърмори Уилям, докато се взираше втренчено пред себе си.

– Липсва му само мантия – усмихна се Иския. – И ще стане микрофон супергерой.

Два големи прожектора на тавана осветяваха сцената с цилиндрични снопове лъчи.

Микрофонът се прокашля тържествено.

– Добре дошли! – поздрави с тънък глас. – Надявам

се, че сте се настанили удобно. Защото ви очаква страховотно шоу!

Микрофонът се обърна към завесата и се провикна като цирково конферансие:

– Уважаеми дами и господа, позволете да ви представя директора на Центъра за дезинформация – Хитрана Заблудооооор!

Завесата се разтвори и се показа стол върху въздушна възглавница – неизменен атрибут на Хитрана. Високоговорителите изсвириха пронизително, когато тя поднесе микрофона към огромната си уста.

– Драго ми е да видя толкова много познати лица – усмихна се тя. Гласът ѝ сякаш извираше от гън корема ѝ.

Хитрана Заблудор беше едра жена, с глава колкото диня. Чифт огромни очила покриваха по-голямата част от лицето ѝ. Уилям знаеше, че е сляпа, а слънчевите очила всъщност представляват две камери, свързани с мозъка ѝ.

– Навярно се вълнувате какво ще ви покажем?

Сред множеството пред Уилям някой вдигна ръка. Дядо Тобиас! Момчето сбърчи нос. Негоумяваше защо гядо му е долу, сред публиката, и защо иска гумата. Та нали е наясно със сценария. Какво има да пита? Ставаше все по-странно.

– Може ли да оставим въпросите за малко по-нататък? – усмихна се смутено Хитрана.

Тобиас Уентън обаче ни най-малко не се трогна от молбата ѝ.

– Има ли причина новите стражоботи да бъдат промотирани точно сега?

Хитрана не отговори. Размърда се неловко във висящия стол.

– Е? – нетърпеливо я подкани Тобиас Уентън. – Ще ми отговориш ли, или...?

Изглеждаше ядосан.

– Датата не е специално избрана – каза Хитрана. – Работим по тях от много време и просто вече са готови за употреба. Нищо повече.

Уилям долови, че въпросът на дяго му притесни Заблудор. Тя хвърли колеблив поглед към завесата отзад, сякаш очакваше оттам някой да ѝ се притече на помощ.

– Има ли нещо общо със слуховете, че Ейбрахам Тели се е завърнал? – настоя да разбере Тобиас Уентън.

Публиката ахна. Хората сближиха глави и взеха да си шушукат. Уилям погледна ужасено Иския. Какви ги говореше дяго му? Ейбрахам се е завърнал? Тук? Сега?

– Слухове всякакви... – изсумтя Хитрана и размаха едрата си ръка. – Тялото ѝ видимо се изопна в стола. – Това не са нищо повече от голни конспиративни теории. Знаеш го не по-зле от мен, Тобиас. Новите стражоботи са последна дума на новите технологии в областта на сигурността. Почти непобедими са. Ако случайно Ейбрахам е още жив и реши да се върне, ние сме подготвени.

Отговорът сякаш успокои зрителите. Някои заръкопляскаха. Хитрана се усмихна доволно.

Уилям и Иския обаче не се присъединиха към аплодисментите. Дяго Тобиас и Бенджамин също излъчваха неодобрение.

– Ейбрахам Тели се бил върнал... – прошепна Уилям и се наклони към Иския. – Според теб вярно ли е?

– Нямам представа – сериозно отвърна момичето. – Искрено се надявам да не е.

– И аз. Пък и, ако Ейбрахам действително се беше върнал, дядо щеше да ми съобщи, нали?

Иския се поколеба. После се наведе към Уилям и прошепна:

– А може би току-що той направи точно това...?

ВТОРА ГЛАВА

– ДАЙТЕ ДА ГОВОРИМ за нещо по-приятно. – Хитрана се прокашля. – Днес имам удоволствието да ви представя не само новите стражоботи – загадъчно оповести тя. – Към нашия екип се присъединява още едно ново попълнение. – Хитрана посочи с микрофона.

– Мога да летя и сам – промърмори той и се опита да се отскубне от ръката ѝ.

Хитрана обаче не го удостои с никакво внимание. Усмивваше се широко на публиката.

– Нека ви представя новия шеф по сигурността. Моля, посрещнете Милтън Басвалк!

Завесата се разтвори и на сцената с бодра крачка излезе висок, прав като свещ, як мъж в тъмен костюм и вратовръзка. Късо подстриганата му коса беше съвсем сплескана на темето и човек би могъл да постави там чаша, без тя да падне. Уилям не беше виждал толкова масивна брадичка. Приличаше на свит юмрук. Под носа му се чернееше възтънък мустак. Устата представляваше черта. Мъжът застана до Хитрана.

– Считано от този момент, Милтън поема ръководството на сектор „Сигурност“ – обяви тя и се прокашля.

Пусна микрофона. Той се понесе наатък и се закова точно пред лицето на Милтън.

Новият началник отскочи назад и се втреничиприязнено в микрофона, сякаш обмисляше дали да не го размаже на пода. Вместо това обаче го придърпа и го задържа пред устата си.

Уилям виждаше как микрофонът се опитва да се отскубне, но Милтън го стискаше в желязна хватка. Да не би да имаше лош дъх? Момчето се усмихна под мустак.

Накрая микрофонът капитулира.

– Оказва се, че от години контролът върху сигурността в Центъра е крайно неефективен – подхвана със суров глас Милтън. – Но аз вече съм тук. И ще оправя нещата. – Изгледа множеството с присвити очи. – Затова незабавно подменям всички досегашни стражоботи с по-нов, усъвършенстван модел. Старите стражоботи се понижават в обслужващ персонал в столовата и в чистачи.

Хората в залата се разшумяха. Уилям се обърна. Действащите до момента стражоботи клатеха глава. Свалиха пасиваторите. На Уилям почти му дожаля за тях.

Милтън отстъпи встрани и посочи завесата.

– Нека прототип на новия модел да заповяда на сцената! – извика той и разпери ръце.

От големите висящи високоговорители ечна тържествена духова музика.

Завесите се разтвориха и се плъзнаха встрани. Залата ахна.

ТРЕТА ГЛАВА

НА СЦЕНАТА ИЗЛЕЗЕ ФИГУРА, покрита с бяло платно, и застана между Милтън и Хитрана. В походката на фигурата имаше нещо много човешко. Старите стражоботи се придвижваха на колелца. Този явно бе снабден с два крака.

Цялата зала бе притихнала. Уилям усещаше как публиката тръпне в очакване.

Сърцето му се разтуптя. Защо изпитваше такава тревожност?

– Готови ли сте? – извика Хитрана Заблудор от летящия си стол.

В отговор множеството избухна в бурни аплодисменти. Хитрана кимна на Милтън. Раз! – Той гръпна платното.

Зрителите ахнаха за пореден път.

До Милтън стоеше мъж в сив костюм и вратовръзка.

– Вече няма да ги наричаме стражоботи – обяви

тържествено Милтън. – Тези модели са нещо много повече. Те са от съвсем ново поколение. И се наричат *психоботи*.

– От „психо“ – прошенна Иския.

– От „психика“ – Милтън стрелна Иския със суров поглед, сякаш бе чул коментара ѝ. – По името на гръцката богиня Психея. Богинята на душата.

– Да не искаш да кажеш, че новите стражоботи имат душа? – провикна се Тобиас Уентън.

Уилям го погледна. Съдейки по резервираното поведение на гядо му и на Бенджамин, те не бяха участвали в създаването на новото поколение стражоботи. И видимо негодуваха срещу случващото се на сцената. *Нима не бяха предварително уведомени какво ще включва днешната демонстрация?*

– Е, имат ли душа? – настоя за отговор Тобиас Уентън.

– Почти – усмихна се лукаво Милтън. – Имат квантова душа.

– А какво представлява тя? – провикна се някой.

– Трудно е за обяснение. Представете си го така: психоботите споделят обща душа. Колективна база данни. Наученото от всеки от тях незабавно се добавя към общо виртуално хранилище и така всички психоботи разполагат с еднакви сведения.

– Ужас – прошенна Уилям.

Взираше се в психобота на сцената. Хуманоидът имаше бледо лице и къса черна коса. Но най-плашещи бяха очите му.

Изглеждаха досущ като живи.

Психоботът сканира публиката, все едно запаме-

тяваше всеки човек в множеството. Когато студеният поглед прониза Уилям, вледеняващ полъх смрази тялото му.

Той видя как дядо му и Бенджамин се спогледаха. Навярно ситуацията беше странна особено за дядо Тобиас, защото той също беше робот. Цялата информация от мозъка му бе прехвърлена в механично тяло, копие на неговото, каквото беше минути преди Корнелия Смъртимор да го погуби при Шифрования портал.

Дядо Тобиас обаче не изглеждаше ни най-малко страшен. Макар да обитаваше тяло на машина, не приличаше на свръхмодерен робот.

Гласът на Милтън прекъсна мислите на Уилям:

– Ще се представиш ли, ако обичаш? – Той дружески потупа робота по рамото.

– Разбира се – смигна му психоботът със стряскащо човешки глас. – Добър ден. Рагвам се да се запозная с вас. – Погледът му се понесе над публиката. – Виждам, че всички сто четирийсет и двама поканени са тук.

Публиката ахна.

– Всички психоботи имат вграден софтуер за лицево разпознаване – поясни Милтън. – В състояние са да сканират стотици лица в рамките на секунди.

Из залата се разнесе трескав шепот.

– Това не ми харесва – прошепна Иския.

– И на мен – добави Уилям.

– Какво не ви харесва? – попита от сцената психоботът и прикова в тях леденосините си очи.

– Нищо. – Иския сведе глава.

– Психоботите притежават феноменален слух –

гордо обяви Милтън. – Те не само чуват от голямо разстояние какво казват хората, но чуват едновременно и стотици разговори, като ги запаметяват в общото хранилище. Там се регистрират и гумите, и кой ги е изрекъл, а съответното лице може да бъде идентифицирано чрез програма за гласово разпознаване. И всичко това се прави, за да се чувствате в безопасност.

Разговорите в залата тутакси секнаха.

Уилям не смееше дори да мисли от страх да не би психоботът да се окаже способен и да чете мисли.

– Спокойно – обади се психоботът, сякаш наистина прочел мислите му. – Не съм програмиран да сканирам мозъчна дейност... засега. – И се усмихна вяло и безчувствено.

– Това е скандално! – провикна се на всеослушание Тобиас Уентън. Обърна се към множеството и разпери ръце: – Нали виждате какво се канят да направят?

Дядото на Уилям направо кипеше от гняв. Бенджамин се опита да го усмири, но без успех.

Милтън пристъпи крачка напред и спря до ръба на сцената. Психоботът го последва. И двамата приковаха студените си очи в Тобиас Уентън.

– Та нали толкова години се борим, за да предотвратим именно това! – извика Тобиас Уентън. – Да не позволим историята да се повтори! Да разрешим на роботите да мислят самостоятелно е игра с огъня. Трябва да си вземем поука от миналото. Не забравяйте, че луридият едва не погуби всичко живо на земята.

При споменаването на луридия Уилям машинално се хвана за гърдите. Четирийсет и девет процента от тя-